

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Z. Č.**, zastoupena Mgr. Ing. Ondřejem Chalupou, advokátem v Praze 2, Mánesova 1374/53, **za účasti:** ARTSANA S.p.A., GRANDATE, se sídlem Grandate, Via Saldarini Catelli 1, Itálie, zastoupen JUDr. Otakarem Švorčíkem, advokátem v Praze 2, Hálkova 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2014, č. j. O-489119/D79271/2013/ÚPV

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 5. 5. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2014, č. j. O-489119/D79271/2013/ÚPV, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 11. 2013 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „chica & chico“ na základně námitek podaných společnostmi ARTSANA S.p.A., GRANDATE, se sídlem Grandate, Via Saldarini Catelli 1, Itálie.

Žalobkyně přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „chica & chico“ podala Úřadu průmyslového vlastnictví dne 4. 10. 2011 pro služby zařazené do třídy 35:

obchodování s výrobky zařazenými ve třídě 25, především s dětským oblečením, zprostředkování obchodní činnosti s výrobky třídy 25, především s dětským oblečením podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Dne 18. 10. 2012 podala společnost ARTSANA S.p.A., GRANDATE, se sídlem Grandate, Via Saldarini Catelli 1, Itálie, námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Tvrdila, že je majitelkou dvou prioritně starších ochranných známek, které shledává zaměnitelně podobné s přihlašovaným kombinovaným označením, a že přihlašované služby jsou identické a změnitelně podobné se službami, pro které je zapsána první namítaná ochranná známka ve třídě 35 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a že napadené služby jsou specializovány na výrobky ve třídě 25 téže dohody, jež chrání obě namítané ochranné známky.

První namítaná kombinovaná ochranná známka Společenství č. 8152531 ve znění „chicco“ byla s právem přednosti ode dne 12. 3. 2009 zapsána u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (dnes EUIPO) pro výrobky a služby zařazené do třídy 3: mýdla, parfumerie, vonné oleje, kosmetika, vlasové vody, zubní pasty; do třídy 5: hygienické výrobky pro léčebné účely; dietetické látky upravené pro lékařské použití, kojenecká strava; náplasti, obvazový materiál; dezinfekční prostředky; do třídy 10: lékařská zařízení a nástroje; teploměry pro lékařské účely; ortopedické výrobky; do třídy 12: jízdní kola, tříkolky pro děti; bezpečnostní sedačky do auta; dětské pojízdné skládací sedačky, dětské kočárky; do třídy 16: papír, lepenka a zboží vyrobené z těchto materiálů, nezařazené do jiných tříd; tiskoviny; fotografie; papírnické výrobky; lepidla ke kancelářským účelům nebo pro domácnost; materiály pro umělce; štětce; výukový a učební materiál (kromě přístrojů); do třídy 18: výrobky z kůže nebo imitace kůže nezařazené do jiných tříd; kufrы a cestovní tašky; deštníky, slunečníky a vycházkové hole; řemení a sedlářské výrobky; do třídy 20: nábytek, zrcadla, obrazové rámy; zboží (nezařazené do jiných tříd) ze dřeva, korku, rákosiny, rákosu, proutí, rohoviny, kostí, slonoviny, velrybích kostic, ulit, jantaru, perleti, mořské pěny a náhražek všech těchto materiálů nebo z plastických hmot; do třídy 21: domácí nebo kuchyňské potřeby, nádoby; hřebeny a houby; štětce (s výjimkou malířských); materiály na výrobu kartáčů; čisticí potřeby, drátky na čištění parket; sklo surové nebo jako polotovary, kromě stavebního skla; skleněné nádoby, porcelán a hliněné výrobky nezařazené do jiných tříd; do třídy 24: textilní předměty nezařazené do jiných tříd; pokrývky ložní, prošívání deky a ubrusy; do třídy 25: oděvy, obuv, pokrývky hlavy; do třídy 28: hry a hračky; gymnastické a sportovní zboží a zařízení nezahrnuté do jiných tříd; do třídy 35: reklama a obchod; poradenství a pomoc

při řízení, organizování a propagaci obchodní činnosti, poradenství vztahující se k organizování a řízení obchodů; služby vztahující se k otevření obchodů; poradenství vztahující se ke způsobu realizace a instalace obchodů, zařízení interiérů obchodů a příslušných štítů, franšízing podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná kombinovaná mezinárodní ochranná známka č. 763084 ve znění „chicco“ byla zapsána do mezinárodního rejstříku Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) dne 29. 5. 2001 s právem přednosti k témuž dni pro výrobky a služby ve třídách 3, 5, 8 – 12, 14 – 16, 20 – 22, 24 – 30 a 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb v kolizní třídě 25 pro oblečení, včetně vysokých bot, obuvi a pantoflí.

chicco

Správní orgán prvního stupně shledal námitky podané z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tedy že přihlašované kombinované označení ve vztahu k prioritně starším namítaným ochranným známkám je shodné nebo podobné a že je přihlášeno pro shodné nebo podobné výrobky a služby s výrobky a službami, pro něž jsou zapsány namítané ochranné známky, a v důsledku toho existuje na straně veřejnosti pravděpodobnost záměny, popřípadě pravděpodobnost asociace přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami za oprávněné, neboť přihlašované označení je s to zasáhnout do zákonem chráněných starších práv namítajícího. K tomuto názoru došel po provedeném srovnání jak střetnuvších se označení, tak i výrobků a služeb, pro něž jsou známky nárokovány. Výsledkem standardního posouzení pak shledal, že u dotčené veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny a to při vědomí, že za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se staršími ochrannými známkami.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí rozkladem, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2014, č. j. O-489119/D79271/2013/ÚPV.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně v souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, správně jako spotřebitele výrobků ve třídě 25 a služeb ve třídě 35 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb označil jak laickou veřejnost, tak i odborníky v oblasti odívání, obuvi apod. s pozorností běžnou a vyšší. Uvedl, že u spotřebního zboží určeného k oblékání a obouvání je pravděpodobné, že pozornost spotřebitelské veřejnosti bude průměrná až vyšší než např. při výběru potravin. Podobně jako u služeb, které bude poptávat zejména podnikatelská veřejnost, která bude obezřetnější při své podnikatelské činnosti než konečný konzument.

Následně žalovaný přistoupil k posouzení shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického, jakož i celkového dojmu. Rovněž porovnával výrobky a služby chráněné namítanými ochrannými známkami a nárokované ochrannou známkou přihlašovanou a konstatoval, že ochrana je ve všech případech nárokována pro podobné výrobky a služby.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a nesprávného právního posouzení.

Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť závěry žalovaného jsou nepřesvědčivé a neobsahují dostatek důvodů pro jejich přezkoumání.

Žalobkyně namítala překročení, resp. zneužití správního uvážení s tím, že žalovaný nerespektoval § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 7. 2014 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2014, č. j. O-489119/D79271/2013/ÚPV. Argumentaci existencí jiných podobných označení „Baumax“ a „Bauhaus“ odmítnul jako lichou s tím, že z okolností, že v jiném případě se na trhu setkávají podobná označení, nelze usoudit, že takováto podobnost není obecně závadná.

Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 3. 9. 2014 navrhla, aby soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné a zákonné.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce ani žalovaný se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

(1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;

(2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a

(3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací

způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Městský soud v Praze při svém rozhodování o podané žalobě a přezkumu napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2014, č. j. O-489119/D79271/2013/ÚPV, se řídil citovanou ustálenou judikaturou SDEU a Nejvyššího správního soudu.

Pokud se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a nesprávného právního posouzení, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný porovnal namítané ochranné známky s přihlašovaným označením z hlediska sémantického, vizuálního a fonetického, přičemž své závěry přezkoumatelně odůvodnil. Žalovaný při porovnání označení přihlédl k otázce průměrného spotřebitele nakupujícího oděvy, když žalobkyně nárokovala v přihlášce zápis ochranné známky pro služby ve třídě 35 a byly by to právě výrobky ve třídě 25, které měly být prodávány pod přihlašovaným označením.

Pokud jde o hledisko vizuální, uvedl žalovaný, že průměrný spotřebitel čte slovní prvky zleva doprava, a proto upoutá stavba slova „chicco“ namítaných ochranných známek, které jsou shodné s prvními písmeny přihlašovaného označení „ch-i-c“. Vzhledem k tomu, že se jedná o slovní výrazy sestávající se z pěti, resp. šesti písmen, shoda ve třech, resp. čtyřech z nich, nacházejících se na začátku slova může vést k záměně. Rozdílná poslední samohláska a případné zdvojení písmene „c“ není dostatečné pro vizuální odlišení. Stejně není u přihlašovaného označení „chica & chico“ dostatečné k vizuálnímu odlišení zdvojení výrazu „chica“ a „chico“, resp. jejich spojení symbolem „&“.

Pokud jde o fonetické hledisko, žalovaný konstatoval, přihlašované označení bude nejspíše vyslovováno jako „čika and/a čiko“ a namítané ochranné známky povětšinou jako „čiko“. Nelze tedy vyloučit velmi podobnou fonetickou prezentaci i fonetický vjem. Žalovaný uvedl, že se mu jeví velmi málo pravděpodobné, že by průměrný spotřebitel vyslovoval počáteční „ch-“, jako „k-“, event. jako „ch-“. Což odůvodnil dlouholetou probíhající výukou angličtiny i existencí velkého množství anglických slov, s nimiž je spotřebitel běžně konfrontován.

Pokud jde o sémantické hledisko, žalovaný konstatoval, že část spotřebitelské veřejnosti bude namítané ochranné známky „chicco“ a přihlašované označení „chica & chico“ vnímat jako výraz fantazijní. Pouze část spotřebitelů znala španělského nebo italského jazyka si vybaví konkrétní význam „kluk“, „holka“ či „malý“, u namítaných ochranných známek přenesenou zdobnělinu pro „malé dítě“. Žalovaný dospěl k závěru, že jazykově vybavený spotřebitel bude vnímat označení jako podobná (označení malého dítěte), ostatní veřejnost mu nebude přiřkládát žádný význam, tudíž je ze sémantického hlediska hodnotit nelze.

Pokud jde o celkový dojem, žalovaný potvrdil závěr správního orgánu prvního stupně, že přihlašované označení je podobné s namítanými ochrannými známkami.

Žalovaný se vyjádřil i k podobnosti namítaných výrobků a služeb ve třídách 25 a 35 s přihlášenými službami ve třídě 35 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a dospěl k identickému závěru jako správní orgán prvního stupně, a to k podobnosti přihlášených služeb ve třídě 35 s výrobky a službami, které jsou chráněny s namítanými ochrannými známkami.

Městský soud v Praze přezkoumal závěry žalovaného, které potvrdily předcházející zjištění správního orgánu prvního stupně, a dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, a že správně vyhodnotil, že porovnávaná označení jsou si podobná, a že zde tedy existuje nebezpečí záměny. Pro konstatování podobnosti porovnávaných označení není rozhodné, zda jsou označení podobná ve všech hlediscích, z nichž se zkoumání provádí. Pro konstatování pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, popř. i pravděpodobnosti asociace se starší ochrannou známkou postačí podobnost v jenom hledisku. Pokud jde o podobnost namítaných výrobků a služeb, soud připomíná, že žalobkyně přihlásila napadené označení k zápisu do rejstříku ochranných známek pro služby zařazené do třídy 35: obchodování s výrobky zařazenými ve třídě 25, především s dětským oblečením, zprostředkování obchodní činnosti s výrobky třídy 25, především s dětským oblečením podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, tedy sama označila uvedené dvě třídy jako předmět požadované ochrany.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-206/04 P Mülhens GmbH & Co. KG v. EUIPO, podle něhož při posuzování nebezpečí záměny, ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství, mezi dvěma označeními, která si nejsou ze vzhledového a pojmového hlediska podobná, ale která vykazují v některých zemích podobnost ze sluchového hlediska, nelze vyloučit, že by tato pouhá podobnost ochranných známek mohla vyvolat nebezpečí záměny ve smyslu uvedeného ustanovení. Nicméně, existence takového nebezpečí musí být konstatována v rámci celkového posouzení, co se týče pojmové, vzhledové a sluchové podobnosti dotčených označení. V tomto ohledu je posouzení případné sluchové podobnosti pouze jedním z relevantních faktorů v rámci uvedeného celkového posouzení, takže nebezpečí záměny neexistuje nezbytně pokaždé, když je mezi dvěma označeními prokázána pouze sluchová podobnost. Mimoto uvedené celkové posouzení znamená, že pojmové a vzhledové odlišnosti mezi dvěma označeními mohou neutralizovat sluchové podobnosti mezi nimi, pokud alespoň jedno z těchto označení má z pohledu relevantní veřejnosti jasný a přesně vymezený význam, takže jej tato veřejnost je schopna přímo zachytit. (viz body 19–22, 35)

Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť závěry žalovaného jsou nepřesvědčivé a neobsahují dostatek důvodů pro jejich přezkoumání. Nepřezkoumatelnost a nedostatek důvodů spatřuje žalobkyně v tom, že předseda Úřadu údajně uvádí, že dvouprvkové označení nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost.

Pokud žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť závěry žalovaného jsou nepřesvědčivé a neobsahují dostatek důvodů pro jejich přezkoumání, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z odůvodnění

napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný hodnotil porovnávání označení ze všech předepsaných hledisek a své závěry vyjádřil srozumitelným způsobem. Zabýval se všemi rozkladovými námitkami, takže soud nemohl přisvědčit námitce o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Napadené správní rozhodnutí nehodnotilo, kolik prvků má to které označení, neboť pro konstatování podobnosti nelze vytrhávat jednotlivé prvky, pokud chráněno má být celé označení. Žalovaný na str. 14 konstatoval: „Z hlediska celkového dojmu, jakým napadené označení na spotřebitele působí, dospěl orgán prvního stupně řízení k závěru, že napadené označení je podobné s namítanými ochranným známkami. Odvolací orgán tento závěr shledává správným, neboť vyplývá z podobnosti porovnávaných označení jak z hlediska vizuálního, tak z hlediska fonetického“. Žalovaný hodnotil podobnost porovnávaných označení v souladu se zákonem o ochranných známkách a jeho závěry jsou rovněž v souladu s ustálenou judikaturou SDEU.

V této souvislosti poukazuje Městský soud v Praze na rozsudek SDEU v věci C-120/04 Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH mj. uvedl, že existence nebezpečí záměny u veřejnosti musí být posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (viz např. rozsudek C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 18 nebo rozsudek C-425/98 Marca Mode, 40). Globální posouzení nebezpečí záměny, co se týče vizuální, fonetické nebo sémantické podobnosti dotýčných ochranných známek, musí být založeno na celkovém dojmu, kterým tyto ochranné známky působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v globálním posouzení tohoto nebezpečí. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily (viz především rozsudky C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 25, nebo usnesení C-3/03 P Matratzen Concord v. EUIPO, bod 29). V rámci přezkumu existence nebezpečí záměny nedochází při posouzení podobnosti mezi dvěma ochrannými známkami k tomu, že se zohlední pouze jedna složka kombinované ochranné známky a srovná se s jinou ochrannou známkou. Naopak je namístě provést srovnání, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány každá ve svém celku, což nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek (viz usnesení C-3/03 P Matratzen Concord, bod 32).

Pokud žalobkyně namítala překročení, resp. zneužití správního uvážení s tím, že žalovaný nerespektoval § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 10 As 100/2014 – 120, „vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů zpravidla nelze spatřovat ustálenou správní praxi Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež Úřad průmyslového vlastnictví při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyloučeno.“

K tomu Městský soud v Praze doplňuje, že každá ochranná známka je originální a jedinečná, a proto nelze již z objektivních důvodů rozhodovat ve všech věcech bez dalšího identicky. Žalovaný standardním způsobem za použití předepsaných kritérií a hledisek a v souladu s ustálenou judikaturou porovnával přihlašované označení s namítanými ochrannými známkami a dospěl k závěru, že porovnávaná označení jsou si podobná, a že tedy hrozí nebezpečí záměny, resp. podle názoru Městského soudu v Praze pravděpodobnost asociace se staršími ochrannými známkami. Soud neshledal důvod, pro který by bylo lze napadené rozhodnutí zrušit.

Žalobkyně argumentovala existencí jiných podobných označení „Baumax“ a „Bauhaus“, nicméně podle soud je takováto argumentace zavádějící, z okolnosti, že v jiném případě se na trhu střetávají podobná označení, nelze usoudit, že takováto podobnost není obecně závadná.

Městský soud v Praze s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 100/2014 – 120, musel odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. Soud zkoumal, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné, a dospěl k opačnému závěru. Porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je tedy vyloučeno.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný překročil meze správního uvážení tím, že shledal porovnávaná označení podobná, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního č. j. 8 As 37/2011-154, podle něhož posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
J. V.